

სახალხო ფურცელი

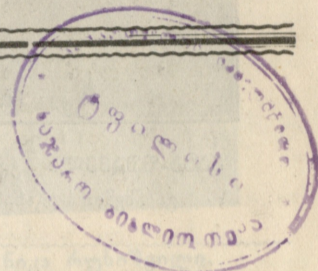
საქართველო

სუკათებიანი ჟამათი

გაფთოს № 375

ლაგაბის № 67

შაბათი, 6 სექტემბერი 1915 წ.

ვაჟა-ფშაველა მთაში თავის სახლის წინ.

დimitრი მაჩხანელი, შიო მღვიმელი და ვაჟა-ფშაველა.

მკერვალოთან

სცენა.

(ფრანგულიდან).

მომხმადენი პირნი:

ანეტა. 30 წლისა, გამხდარ-გამხდარი ულამაზო...

მკერვალი ქალი. 50 წლისა.

შეგირდი ქალი. 18 წლისა (უხიტყეო).

სცენა სწარმოებს მკერვალოთან. ანეტამ საბალო კაბა ჩაიცვა გასაზომად. მკერვალს, ქინძისთავები უდევს პირში და ჰშველის როგორც წესი და რიგია. ანეტა სარკეში ჩაიხედავს და წარბებს შეიკუმხნავს.

ანეტა. (მკვანხედ) კარგად ვერ გავიგიათ, რაც ვითხარით.

მკერვალი. როგორ?

ანეტა. ახალმოდის კაბა გთხოვეთ.

მკერვალი. განა ეს კაბა ახალმოდისა არ ვახლავთ? რასა ბრძანებთ, ძალიან-კი გიხდებათ-და...

ანეტა. ევრე გგონია!.. განა არა ვხედავ, რაც არის?..

მკერვალი. (ზრდილობიანად) ალბათ კარგად ვერა ჰხედავთ და ამიტომ ბრძანებთ მაგას...

ანეტა. სწორედ, კარგად ვერა ვხედავ .. რადგან ეს კაბა საბალო კაბაა, შინდა ვიცოდე, ლამფის სინათლეზე როგორ ეფექტს მოახდენს...

მკერვალი. განა ესე-კი კარგად არა სჩანს?.. მაგრამ თუ გნებავთ, ამაზე ადელი რა არის... (შეგირდს) დარაბები მიხურეთ და ელექტრონის ლუსტრა აანთეთ... (შეგირდი ასრულებს ბრძანებას).

ვაჟა-ფშაველა ქუთაისში 1913 წლ. 20 თებერვალს. მის გარშემო სდგანან ქუთათური ახალგაზდა მწერლები.

ვაჟა და ღვთისმშობელი კლდიაშვილი.

ანეტა. (კმაყოფილად) ეგრე... ეხლა უკეთესად დავინახავ...
მკერვალი. ცისფერი ლამფის სინათლეზე უფრო ლამაზია ხოლ-
 მე... ძალიან გშენით...
ანეტა. (სარკის წინ ტრიალებს) მართალია, ლამაზი ფერია...
მკერვალი. ფერიც ლამაზია, და მთელი კაბაც.
ანეტა. (გააწყვეტინებს) აკი გითხარით, ძალიან ვიწრო კაბა
 უნდა იყოს-მეთქი...
მკერვალი. ვიწრო არ გახლავთ-თუ?
ანეტა. არა, მაშ... აბა აქ, თქმობთან, შეჭხედეთ... ძალიან გა-
 ნიერია... თითქოს, პარკიო...
მკერვალი. (გაუსწორებს, აქეთ-იქიდან შეჭხედავს და სხვა...)
 თუმცა ამაზე ვიწრო რაღა უნდა იყოს... ტიტველს ხო...
ანეტა. (გააწყვეტინებს) გეუბნებით, ამაზე ვიწრო იყოს-მეთქი...
 ამ კაბაზე ქვეშიდა-იუბკას არ ჩავიცვამ ასე რომ...
მკერვალი. (გაკვირვებული) როგორ თუ იუბკას არ ჩაიცვამთ!..
 თქვენ, ისეთი დარბაისელი კაცის მეუღლე და იუბკას არ ჩაიცვამთ...
 ოო, რასა ბრძანებთ...
ანეტა. რასა ვბრძანებ?—ესეთი მოდა არ არის თუ?
მკერვალი. ესეთი მოდა!.. ესეთი მოდა გახლავთ, მართალია,
 მაგრამ სხვანაირ ქალებისათვის...
ანეტა. მართო სხვანაირ ქალებისათვის-კი არა... ყველა ქალე-
 ბისათვის...
მკერვალი. არასოდეს, არც ერთს ჩემს მუშტარს...
ანეტა. თქვენს მუშტარებს არა სცოდნიათ კარგად ჩაცმა...
მკერვალი. ქალბატონო, აგერ ოცდა ხუთი წელიწადია, დედა
 თქვენს კაბებს ვუკერავ... თქვენც პატარაობიდანვე გიცნობთ და
 არასოდეს არ შეგიკვეთნიათ ჩემთვის ისეთი კაბა, რომ...
ანეტა. მართალია, მაგრამ განა მადლიერი ვარ ჩემის თავისა?
 ამის იქით სულ ესეთი კაბები უნდა ვატარო...
მკერვალი. თქვენ სულ სხვა ქალი ბრძანდებით, პატიოსანი,
 კარგის ოჯახის, ქმრის პატრონი...
ანეტა. მითომ ესეთი კაბა რომ ჩავიცვა, პატიოსანი აღარ ვიქნები?
მკერვალი. რა ბრძანებაა!.. უკაცრავად-კი, მაგრამ ისეთ კაბებს
 ხომ ვერ ატარებთ, როგორც გარყვნილი ქალები, და...
ანეტა. (მწარედ) რატომაც არაო!.. სწორედ მაგისთანა ქალები
 მოსწონან მამაკაცებს...
მკერვალი. იმიტომ, რომ დროა ეგეთი...
ანეტა. ჰო და ჩვენც დროს შესაფერად უნდა ჩავიცვათ...
მკერვალი. მე-კი მგონია, რომ პატიოსანმა ქალებმა უბრალო
 კაბები უნდა ატარონ და ამით შეებრძოლონ იმ გარყ...
ანეტა. (აქამდის სარკეში იყურებოდა) აი, ეს დეკოლტე... აკი
 გითხარით, დიდი დეკოლტე უნდა გაუკეთოთ-მეთქი...
მკერვალი. (ტუჩებზე ხელს მიიდებს) ოოო, ვის გაუგონია!..
ანეტა. თუ არ გაუგონიათ, ეხლა გაიგონებენ... ეს ზედატანი
 ძალიან მაღლა ადის...
მკერვალი. ამაზე დაბლა რაღა იქნება!.. ძუძუებს ხომ არ გა-
 მოიჩნთ და...
ანეტა. ძუძუებამდის ჯერ კიდევ შორს არის... თავისუფლად და
 უშიშრად შეგიძლიანთ ოთხის სანტიმეტრის ოდენა კიდე მოაკლოთ...
მკერვალი. (შეშინებული) ოთხი სანტიმეტრიო?... ვის გაუგო-
 ნია!.. იცით, სადამდის ჩავა?...
ანეტა. როგორ არ ვიცი... ზურგის დეკოლტეც უფრო დიდი
 უნდა იყოს...

მკერვალი. უფრო დიდი?
ანეტა. (ენერგიულად) უფრო დიდი, მაშ.. ესე ხუთის სანტი-
 მეტრის ოდენა კიდევ უნდა მოსჭრათ...
მკერვალი. (მკვახედ) წელამდის ხომ არ გამოიჩნთ...
ანეტა. (თანდათან აღელვებული) ესე-კი უნდა იყოს და... სა-
 კვირველია, ღმერთმანი, თითქოს ისეთი ულამაზო ვიყო, რომ დე-
 კოლტის ტარება არ შემეძლოს...
მკერვალი. მე მაგას არ მოგახსენებთ...
ანეტა. სხვაზე ურიგო რითი ვარ? მართალია, ცოტა გამხდარი
 ვარ, მაგრამ სიგამხდრე ნაკლულევანება ხომ არ არის? პირიქით...
მკერვალი. მე მაგას არ მოგახსენებთ...
ანეტა. მე მგონი, სხვაზე ნაკლები არა ვარ...
მკერვალი. რასაკვირველია, არა...
ანეტა. მაშ რად უნდა დავფარო ჩემი ტანი?
მკერვალი. (დაემორჩილება, მაგრამ გულში სულ სხვას ფიქ-
 რობს) რასაკვირველია...
ანეტა. მაშ ეგრე... ოთხი სანტიმეტრი წინ და ხუთიც უკან...
 შემდეგ...
მკერვალი. (შეშინებული) კიდე არის რამე?
ანეტა. აი მხრებზე ეს საქონელი რომ მიგიკერებიათ არ მომ-
 წონს... ულამაზოა და ამასთანავე ძალიან განიერიც...
მკერვალი. აღარაფერი მესმის... აღარაფერი მესმის... ჩემი გა-
 კეთებული არ მოგწონთ?..
ანეტა. მაგას როდი გეუბნებით...
მკერვალი. მოდელი მე თვითონ დავხატე...
ანეტა. ეუბნებით, ძალიან განიერია-მეთქი... სრულიად უნდა
 მოჰხსნათ...
მკერვალი. როგორ თუ სრულიად უნდა მოვხსნან?
ანეტა. ესე, სრულიად. ეს ზიზილ-პიპილები არ მომწონს... ამის
 მაგივრად ორი ვიწრო ლენტე გაუკეთეთ; ერთი წინადან, მეორე კი-
 დე უკანიდან, ამ ლენტებს, ჩაცმის დროს, მე თვითონ შევიკრავ...
მკერვალი. ორი ლენტე?
ანეტა. სწორედ ისე, როგორც გითხარით... მხრები ტიტველი
 უნდა მქონდეს...
მკერვალი. რო არ დაიქერს?... ჩამოცურდება...
ანეტა. ჩამოცურდება და ჩამოცურდეს რა... ესეთი მოდაა...
მკერვალი. (დაემორჩილება) ბატონი ბრძანდებით...
ანეტა. ბალებზე ბევრი კაბა მინახავს ესეთის ლენტებით... მარ-
 თალია, ძალიან დიდი გაბედვაა, მაგრამ ლამაზი-კია... მეც ესე მინ-
 და ჩავიცვა ხოლმე ამას იქით... მეყო რაღაცა საცალოების მაგვარი
 კაბების ტარება!..
მკერვალი. როგორც გნებავთ ისე შევკრავ ამ კაბას... მხო-
 ლოდ, ნება მიბოძეთ მოგახსენოთ, რომ ძალიან მაკვირვებს...
ანეტა. (მკვახედ) ეგ ჩემთვის სულ ერთია...
მკერვალი. ან თქვენც ქმარი რას იტყვის?
ანეტა. (აღელვებული) ჩემი ქმარი?... რა უნდა სთქვას?... იმას
 ძალიან უყვარს ესეთი კაბები, გარწმუნებთ გაგიყვებით უყვარს...
მკერვალი. რასა ბრძანებთ!.. ისეთი დარბაისელი და პატიო-
 სანი კაცი... ნატარიუსი და...

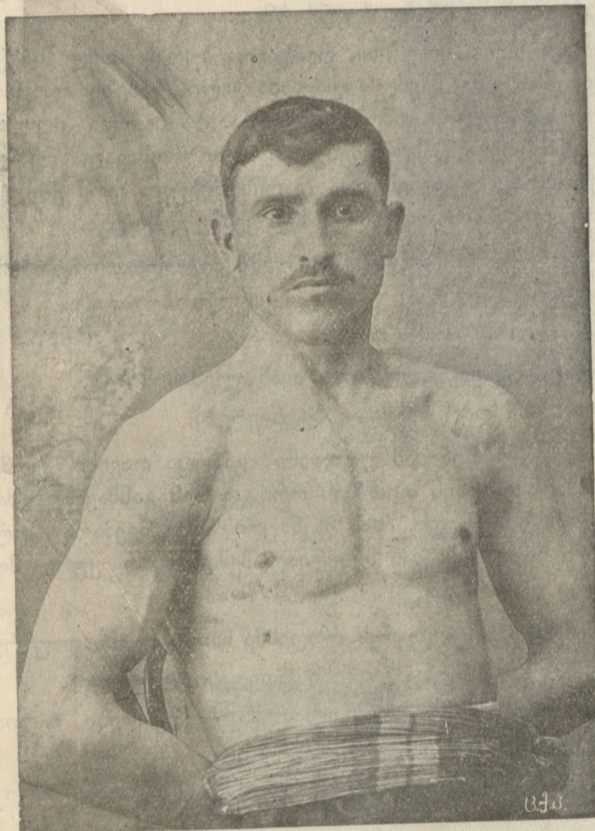
ილია ლიამძე
ბრძოლის ველზე მოკლული.

თავ. დიმიტრი ჯორჯაძე (მოკლულია).

ნიკა რუსიშვილი.
(დაჭრილია და ტყვედაა წაყვანილი).

ჯ.-კ. პაპიაშვილი
(დაჭრილია).

ანეტა. (ცრემლმორეული) და ჩემს ქმარსაც მოსწონს... მოსწონს... (გაჯავრებული) მაშ ვგრე... დეკოლტე აქამდის... და აქ, თეძობთან, ვიწრო, ძალიან ვიწრო... ისე უნდა იყოს თითქოს ტიტველი ვარო... როგორც ის... როგორც ის... (თავს ველარ შეიკავებს და მღულარებას აბნევს).

ფარდა.

გიორგი ჯაბადარი.

მომხიბლავი ხმა

ბეროუსისა.

— მე რომ ისეთი ადამიანი ვიყო, როგორც არიან ყველა სხვა ადამიანები და არა ასეთი საბრალო, უმწეო ქმნილება, ვეცდებოდი ჩამედინა ყოველივე შესაძლებელი და შეუძლებელიც-კი, რომ ის ქალი დათანხმებულიყო ჩემს ცოლობაზე.

ამ სერიოზულად და უღრმესი გრძნობით ნათქვამმა სიტყვებმა რალაც უცნაურის გარკვევით გაირაკრაკეს ბ-ნი მაქსუელის ყურებთან საზოგადო სასიამოვნო ხმაურობაში, რომელიც მეფობდა გაჩირალდნებულ დიდ დარბაზში, სადაც შეკრებილიყო თვით საუკეთესო საზოგადოება. მაქსუელი გაკვირვებით მობრუნდა ამხანაგისკენ:

— ვიზე ამბობ, ბურკ? რომელ ქალზე? შენ ხომ ვერ შეგიძლიან ის...

— „დავინახო“, გინდა სთქვა?—დაამთავრა მეგობრის მაგიერ ყმაწვილმა კაცმა, მწუხარის, ნაღვლიანის ღიმილით.

— დიახ, მე არ შემძლიან და ვერც ვერასოდეს ვერ შევეძლებ მის დანახვას... მაგრამ, დეიმ, თუ შესაძლებელია მთელის სულით და გულით შეყვარება ქალისა, მის დაუნახავად, შეყვარება მხოლოდ ხმის გაგონებით, რომელიც ეს არის ეხლა პირველად გავიგონე, ეს მოხდა ამ ერთი წუთის წინედ... ვინ არის ის ქალი, დეიმ! მას ზურგი აქვს ჩვენკენ შემოქცეული, მარცხნივ... ჩემს იქით... ერთად-ერთი ნამდვილი თვისება, რომლითაც შემძლიან განიშნო, საოცარი, აღმაფრთოვანებელი ხმაა; მრწამს, ამ ნაირი ხმის ქალი არ შეიძლება ლამაზი არ იყოს: ეს ხომ ბუნების წინააღმდეგი იქნებოდა!

მაქსუელმა ყურადღებით მიმოავლო თვალი ყველა მახლობლად მდგომ ქალებს, რადგან თვითონ ბურკს ეს არ შეეძლო: ბურკი უსინათლო იყო.

მართლაც ნაჩვენებ ადგილზე იდგა ყმაწვილი ქალი, თითქმის ზურგ შემოქცეული. მაქსუელმა დაინახა მართლაც მშვენიერი მოყვანილი ტანი, ღია მხრები და საგანგებო ხაზები ხელებისა და ყელისა; ქალი საუბრობდა. მაქსუელი დაეთანხმა თავის მეგობარს, რომ ასეთი ხმა და ასეთი ტანის მოყვანილობა შეიძლება ჰქონდეს მხო-

ანეტა. მერე რა რომ ნატარიუსია!.. ნატარიუსობა რას უშლის? ვის გაუგონია!.. აკი გეუბნებით, გაგიყვებით უყვარს-მეთქი ამისთანა კაბები... (თანდათან უფრო აღელვებული) იმისთვის სულერთია, ვინ ატარებს ამისთანა კაბებს: პატიოსანი თუ გარყვნილი ქალი... განა ეგ-კი მამაკაცი არ არის?... ყველა მამაკაცი ერთმანეთსა ჰგვანან... აქამდის არ ვიცოდი, რომ ჩემი ქმარიც სხვებისთანა იყო... მაგრამ ახლა-კი ვიცი... ყოველისფერი ვიცი... და ისე ჩავიცვავ, როგორც სხვა ქალები... ისეთსავე დეკოლტეს ვატარებ, როგორც ისინი... როგორც ისინი...

მკერვალი. (დააცქერდება ყურადღებით და მიჰხვდება) საბრალო ქალი!.. მაშ ეგა ყოფილა?

ანეტა. (ძალიან აშფოთებული და შეწუხებული) მაშ... მაშ... რომ იცოდეთ... რომ იცოდეთ... მერე ის უსინდისო ქრმის, პატრონი და ორის შვილის დედა... ის სალახ... ისეთ კაბებს იცვავს ხოლმე, ისეთ კაბებს იცვავს ხოლმე, რომ ტიტველი ტანი-და უჩანს...

მკერვალი. ოოო!..

ლოდ უმშვენიერს ქალს. ის იყო მაკსუელს უნდოდა ამდგარიყო და მოეგლო მეორე მხრიდან, საიდანაც დაინახავდა ქალის სახეს, რომ ქალმა თითონ გადასდგა რამდენიმე მწყობრი ხაბიჯი და მობრუნდა ამხანაგების მხარეს... მაკსუელმა ტუჩზე იკბინა, რომ ამით შეემაგრებინა გაცივებული აღმოთქმა: ქალი მეტად უსახური და ძალზე ულამაზო იყო; კითქმის ღიმილსაც კი არ შეეძლო, დაემშვიდებინა მისი ტლანქი, სწორე ბავება ხაზი, ჩაცვინული წვრილი თვალები, და საზოგადო შთაბეჭდილება განსაკუთრებული ულამაზობისა. მაკსუელმა მოწყენით გადახედა უსინათლო ამხანაგს.

— ჰა, რა ამბავია?...— მოუთმენლად და მღელვარებით შეეკითხა ბურკი, — ნახე ის ქალი თუ ვერა?

— დიახ, ხმა ყველაზე უკეთესი აქვს, ტანის მოყვანილობა და თმაც მშვენიერი...—

— კარა! მე ვიცოდო, იგი მშვენიერი რამ იყო, დაწვრილებით მე არ ვსაჭიროებ. ვინ არის ის ქალი? არ შეგიძლიან გაიგო?

— შემიძლიან: ის ეხლა ქ-ნ დენბარს ელაპარაკება, მე მივალ და ვსთხოვ გამაცნოს.

და მაკსუელი გაემართა, ფრთხილად გაიარა მორთულ-მოკაზმულ ხალხს შუა იმ ადგილისკენ, სადაც იდგა თვით მშვენიერი ტანადი და იმავე დროს იქ მყოფთა შორის თვით უმახინჯესი ქალი. მაკსუელი ძალიან კარგად იცნობდა ქ-ნ დენბარს, რომ დიდხანს არ დასჭირებოდა ლოდნა; მაკსუელმა თავის საცოლეს წასჩურჩულა რამდენიმე სიტყვა და რამოდენიმე წუთის შემდეგ მან წარუდგინა ისინი ერთი მეორეს.

— კაპიტანი მაკსუელი, ქ-ნი დოლლასი.

წვრილი შავი თვალები ქ-ნ დოლლასისა სიამოვნებით მიეპყრნენ კაპიტანს: სახელი მაკსუელისა ომის შემდეგ კარგად იყო ცნობილი. ორი წუთის ლაპარაკი საკმარისი იყო, რომ დაგვიწყებოდათ სახე ამ ქალისა; კაპიტანი დაეშურა იმ უბედურ შემთხვევაზე მოგონებას თავის სამხედრო პრაქტიკიდან, როდესაც მასთან ერთად მყოფმა მეგობარმა მხედველობა დაჰკარგა.

— ოხ, ბატონი ბურკი? მამ ის თქვენი ამხანაგია? რასაკვირველია, გამიგონია და წამიკითხავს კიდევ იმ საშინელ შემთხვევაზე...— სიცოცხლით სავსე თანაგრძნობით, დაილაპარაკა ქ-ნმა დოლლასმა. სად არის იგი? იქ, აი იმ კუთხეში?... დიახ, მაშინვე ეტყობა, რომ იგი უსინათლოა, საბრალო...—

— ნებას მომცემთ წარმოგიდგინოთ იგი?

— დიახ, დიდად სასიამოვნო იქნება.— ამ სიტყვებით ბედი უსინათლოსი და ვასაოცარის ხმის ქალისა, გადაწყვეტილი იყო.

— შემიძლიან გამოვცხადდე თქვენს წინაშე, ქ-ნო დოლლას? კითხვით დაილაპარაკა ბურკმა, როდესაც მაკსუელი ნახევარ საათის უკან დაბრუნდა.

— რასაკვირველია, ბ-ნო ბურკ. მე დიდად სასიამოვნოდ დამჩვენება, თქვენი ნახვა ჩემ სახლში, როდესაც კი გენებოთ, კვირა დღით! — უპასუხა ქალმა. მაკსუელს მოეჩვენა, რომ ქალის თვალები გაბრწყინდნენ და გალამაზდნენ იმ წუთში, როდესაც უსინათლოს მიაპყრო გამომშვიდობების დროს.

ამხანაგთან ერთად სახლში მიმავალი, მშვიდს ივნისის ღამეში, ბურკი ლაპარაკობდა იმ აღმაფრთოვან სიტყვების შესახებ, რომლებიც უნებლიედ წამოსცდებოდა ხოლმე ყოველ ახალგაზდა კაცს, როდესაც დრო მოვა, ჯერ კალის შეყვარებისა. უცრად ლაპარაკი შესწყვიტა:

— ღმერთო!.. სრულებით დამავიწყდა, რომ მე... მე დამახინჯებული ვარ!.. რა დამოკიდებულება შეუძლიან იქონიოს ჩემთან ამ ქალის მშვენიერებამ?... შენ, უთუოდ გგონია, რომ მე ქკუაზე შევიშალე!..

— მე მესმის შენი გულის თქმა, ჩემო მეგობარო, მაგრამ სიმართლით რომ ვსთქვათ, ბედნიერება შენთვის სულაც არ უნდა ჩითვალოს მიუწოდებლად. საჭიროა, მხოლოდ, ქალმა შემოგხედოს ნამდვილის ადამიანურის თვალთ. თუ ქ-ნი დოლლასი მართლა, იმ ვასაოცარის ხასიათებისა, რომელსაც აწერენ, მაშინ იგი წვრილმან ქორებს ყურადღებას არ მიაქცევს.

— ხო, მაგრამ, შენ წარმოიდგინე, წარმოიდგინე მხოლოდ! განა ასეთ ტურფა ქალს შეუძლიან შემოყვაროს უმწეო, დამახინჯებული ადამიანი?... იმის მხრით ეს მხოლოდ სიბრალოე იქნებოდა და არა სიყვარული. მე კი სიბრალოე სულაც არ მინდა.

მაკსუელმა მოიგონა, რომ მისი მეგობარი ქალბატონ დოლლასს უნდა სთვლიდეს მიუწოდებლად მშვენიერებად, რომელსაც ვარს მოტრ-

ფილეთა წრე არტყია. სულის ძალა კი არა ჰყოფნიდა ამხანაგს წინააღმდეგში დაერწმუნებინა.

კვირიდან კვირამდე, დღიდან დღემდე მაკსუელი ისმენდა ბურკის უფრო და უფრო აღფრთოვანებულ საუბარს. რაც მიტი დრო გადიოდა, მისი აღფრთოვანება უფრო იზრდებოდა; თუმცა გადაწყვეტიტ მათ შორის ჯერ არა მომხდარიყო რა.

იმ კვირია.— დაიწყო ქ-ნმა დოლლასმა და შეჩერდა.— იმ კვირია მ... მივიღვარ.

მზიანი საღამო იყო: ოთხმა კვირამ გაიარა მას შემდეგ. რაც ბურკი გაიცნო. ლონდონში უკვე დაიწყო მოძრაობა, მიმოსვლა ადგილ-მამულებში, საზღვარ-გარეთის „კურორტებზე“ და შოტლანდიის ტბებზე.

— მიდინართ?...— შეეკითხა ბურკი აკანკალებულის ხმით. რასაკვირველია! მას კარგად უნდა სცოდნოდა, რომ „ალარაინ“ არა რჩება ლონდონში სეზონის გათავების შემდეგ თვითონაც მუდამ მისდევდა ამ დიდკაცურ ჩვეულობას; მაგრამ ეხლა ის სრულიად არა ფიქრობდა არაფერზე, გარდა თავის სიყვარულისა; ინსტიქტიურად ელოდა, რომ ქ-ნ დოლლასს, პირველს მიეცა ნება მისთვის ამ სიყვარულზე ლაპარაკისა?

— ჯერ შოტლანდიაში წავალ, შემდეგ კი ჩემს მამულში, სადაც ყველაზე მეტად მიყვარს ზაფხულისა და შემოდგომის გატარება,— განაგრძო ქალმა.

— და მე კი უთქვენოთ უნდა ვიცხოვრო!..— უნებლიეთ წარმოსთქვა ბურკმა ყრუ, ჩურჩულის ხმით.

დადგა წუთი სიჩუმისა, რომელიც ბურკს მთელ საუკუნედ ეჩვენებოდა. მას ვერ შეეძლო დაენახა ქალის სახეზე დაუსრულებელი ბედნიერი სიხარულის გამომეტყველება. რა იცოდა ბურკმა, რომ ამ ქალის ბედნიერება დამოკიდებული იყო მომავალ წუთზე. იგი მას დაუსრულებლად ეჩვენებოდა. დარწმუნებული რომ ქ-ნი დოლლასი აღშფოთებულია მის თავებლობაზე, ფეხზე წამოდგა.

— მაშ, სჩანს უნდა გამოგემშვიდობოთ... ჩემთვის კი აღარ არის იმედი?..

— „იმედი“?... ოხ!

ბურკი მიხვდა ქალის ხმის აკანკალების მიზეზს.

დიახ! ასე დაიწყო მათი ბედნიერება.

მათმა ქორწინებამ ყველანი გააოცა თავისი რომანტიზმით. მასზე ლაპარაკობდნენ თითქმის ორი კვირის განმავლობაში. მაგრამ არ გაუვლია წელიწადს, რომ უცნაური შიში შეეპარა სულის სიღრმეში ეანა ბურკისას; მან სრულიად შემთხვევით ყური მოჰკრა თავის ქმარზე ლაპარაკს:

— შეიძლება-კი ბურკს როდისმე მხედველობა დაუბრუნდეს?

— საეჭვოა; თუმც ეს მისი უდიდესი სურვილია.

— საბედნიეროდ ჩვენი უდიდესი სურვილები ძალიან იშვიათად ასრულება ხოლმე!

— დიახ... უკეთესი კი იქნებოდა დაენებებინა თავი ექიმების-სათვის.

ქმარს არასოდეს არ უთქვამს ეანასათვის ექიმს მივმართავო; კარგად მიხვდა რისთვისაც; ქმარს მისი შეწუხება არ უნდოდა. ქალი კი მუდამ დღე ღმერთს მადლობას სწირავდა ქმრის უსინათლობისათვის... შიშმა, რომ როდისმე მის ქმარს მხედველობა დაუბრუნდებოდა საიდუმლოდ, სადაც ქალის სულის სიღრმეში იფეთქა და ზედა-პირს ამოვარდა.

ეანა იჯდა ოთახში, მძიმე ფეჭრებში გართული. მის ბედნიერებას ემუქრებოდა პირველი ელა, თუმცა ჯერ კიდევ შეიძლებოდა მის თავიდან აცილება. დღით ქმარმა უთხრა, ექიმებთან მივიღვარ კონსილიუმზედაო.

(დასასრული იქნება).

ლიზა მესხიშვილი.

